

Յ Ի Շ Ե Ր Գ

(3+4+3)

Աշունին, հովը տըրտում աշունին,
Հըծձագին կը բախէ դուռըս ուժգին,
Ու կ'առնէ, ու կը տանի զիս հեռուն...

...Կը յիշեմ մարդով տաքուկ տունը իմ,
Մեր բակին մեռնող շառայլն արեւին,
Ծեր սիրոյ խենթ կոտորումն էր հոգիսն հին...

Ինչ ուրաշ անձրեւը մեր փողոցին,
Մինչ անդին, երգիքներու հողը ցիր,
Մայր մը ծեր կը լողէ ծակ տանիքն իր...

Ահ ինչպէ՛ս, հովը տըրտում աշունի,
Կը բերէ իր հետ ինծի, պարմանի
Յուզումն այն, իմ պարզ օրուան, խենթ օրուան...

Կ'երթայի մեծ ըլլալու, ամայի
Խուցերու մէջ ալ ես զիս բանտելու,
Առյաւէտ բաժնուելու կ'երթայի...

Ու տարի ինծի հետ տունըս բարի...
Յերեկին, արեւին գոյնը բերրի,
Աղիւսէ, յուշը անոր կ'արիւնէ...

Երբ կ'ընեմ մըտիկ անուշ կարկաչի
Լուռ երգին իմ այս սըրտի եղերքին՝
Տունը իմ ցաւի մը պէս կը կառչի...

Երագի ու ստուերին խորհուրդի,
Ես յանձնած ըլլամ ինքզինքս տըրտագին՝
Սըրտիս մէջ լուռ յիշատակ մը կ'այրի...

Գիշերին՝ ծանր ու մութ սենեկին,
Ըզգամ երբ մենութեան սառը լըռին՝
Կը յիշեմ մարդերով տաք տունը իմ...

Ես մոռնալ չեմ կրնար տունըս պըզտիկ,
Միշտ բռնող թախիծն անուշ, մըտերիմ...
Ապրիմ հո՛ն, ու անոր մէջ ալ մեռնիմ...

...Աշունին, հովը տըրտում աշունին,
Հըծձագին կը բախէ դուռըս ուժգին,
Ու կ'առնէ, ու կը տանի զիս հեռուն...

